

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Secunda Secundæ Et Tertia Pars Divi Thomæ Complectitvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores, & praxim spectantes, maximè circa
Sacramenta, accuratè declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1664

Sect. III. De Sacerdotio, Mediatione, & Regno Christi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13826

minùs quàm alii homines, quod etiam fortè intendebat Elipandus, dum ipsum leprosum vocabat. Quod si quis contendat nomen servi absolute prolatum importare, ut qui servus est, sit omnino, seu secundùm omnia sub dominio alterius, clarum est Christum non esse servum, cum quoad suppositum non sit sub dominio Dei, sed ei in omnibus æqualis, sicque totalis recidet in quæstionem de nomine.

SECTIO TERTIA.

De Sacerdotio & Mediatione Christi.

I. Indubitatum est Christum verè & propriè fuisse Sacerdotem.

CHRISTUM verè ac propriè Sacerdotem esse fide certum est, tum ex definitione Concilii Tridentini sess. 22. can. 1. & 2. tum ex Epistolâ ad Hebræos, ubi Apostolus ex professo probat Christi sacerdotium. Unde psal. 109. vers. 4. de Christo dicitur: *Tues Sacerdos in æternum.* Ratio est: Quia Christus ex hominibus assumptus est, & constitutus à Deo pro hominibus in iis, quæ sunt ad Deum, nempe ad ipsos cum Deo reconciliandos, quem in finem se, & vitam suam per verum sacrificium cruentam verus ipse Sacerdos simul & hostia in arâ Crucis obtulit. Deinde, ut docet Concilium Tridentinum loco citato, obtulit se Deo Patri in cœnâ, instituens simul & offerens Eucharistiæ sacrificium, illudque modò ut supremus Pontifex & Sacerdos, Sacerdotum ministerio quotidie in Ecclesiâ offert.

II. Quamvis Christus in Cruce non se interfecerit, verè tamen se sacrificavit.

Dices: Christus non se sacrificavit in Cruce, cum se non interfecerit, ergo quoad hoc non fuit Sacerdos. Respondetur, verè Christum in Cruce se sacrificasse, licet se non interfecerit, ad sacrificium enim non requiritur ut ipsa hostiæ mactatio physicè à Sacerdote perficiatur, sed sufficit quòd moralitè quodam modo ab ipso assumatur, & in sacrificium offeratur, quod fecit Christus voluntariè se Patri in cruce offerendo.

III. Hinc tamen non sequitur Martyres sacrificare seipos, dum se ad mortem offerunt.

Quòd si urgeas, hinc sequi Martyres se in sacrificium offerre, & agere Sacerdotes, cum mortem volentes acceptent. Respondeo, disparem esse rationem de Martyribus & Christo, primò, quia Martyres non sunt à Deo constituti ut offerant sacrificium: Secundò, & præcipuè quia licet Martyres voluntariè mortem acceptarint, ita tamen eam acceptarunt ut nec tyrannos impedire potuerint quo minùs morte eos afficerent, nec in ipsis tormentis vitam diutius conservare, quam naturæ leges patiebantur, horum autem utrumque erat in potestate Christi, unde diverso modo se obtulit, quàm Martyres, & peculiari ratione animam posuit.

IV. Christus fuit Rex simul & Sacerdos, seque sub speciebus panis & vini Deo in sacrificium obtulit. Hoc tamen ita intelligendum est, non quod sacerdotium Christi ejusdem fuerit ordinis cum sacerdotio Melchisedech, hic enim typus tantùm erat & figura Christi, ac proinde sacerdotium Christi multis gradibus excellabat sacerdotium Melchisedech, & propterea dicitur Christus Sacerdos secundùm ordinem Melchisedech, quia hic singularem præ se tulit figuram sacerdotii, & sacrificii Christi.

V.

Quæres: quo pacto Christi sacerdotium sit

æternum. Respondetur, quia Christus per suos ministros quotidie offert sacrificium incruentum, qua in re ipse est primarius offerens, & hoc sacrificium ad finem usque sæculi, quod in divinis literis æternum appellatur, permanebit. Deinde dignitas sacerdotalis in Christo semper manebit, ut postea dicitur. Tertiò: Sacerdotium Christi durat semper quoad effectus, reconciliationem scilicet nostram cum Deo, Sanctorum beatitudinem, &c.

VI. Obiicitur, quod Christus fuisse etiam Sacerdotem secundùm ordinem Aaron.

Dices: Si Christus idem sit Sacerdos secundùm ordinem Melchisedech, quòd sacerdotium Melchisedech fuerit typus sacerdotii Christi, ergo similiter Christus erat Sacerdos secundùm ordinem Aaron, cum sacerdotium & sacrificium Aaron non minùs repræsentaverint sacerdotium & sacrificium cruentum Christi, quàm Melchisedech incruentum. Negatur consequentia: Quia sacrificia legalia tantùm repræsentabant sacerdotium Christi secundùm statum vitæ passibilis, per quod sacrificium absolvenda erant sacrificia omnia legalia. Sacrificium verò, & sacerdotium Melchisedech repræsentabant sacrificium & sacerdotium Christi ut erat in æternum duraturum, vel in Ecclesiâ militante, ubi Christus primariò semper hoc sacrificium offert, sicque in Hebræo in æternum idem est quod in sæculum: vel in triumphante, ubi Christus perpetuò mysterium hoc commemorat, & gratias agendo Sacerdotis munus in æternum exercebit. Unde sicut lex scripta, quamvis legem gratiæ præfiguraverit, non tamen dici potest hæc esse secundùm ritum legis scriptæ, quæ per legem gratiæ est abolita per Christum, ita nec sacerdotium: lex verò naturalis non est abolita per Christum, ergo nec sacerdotium Melchisedech, quod erat sacerdotium legis naturæ, sed perfectum est per Christum, cujus typum gessit.

Quo pacto sacrificium & sacerdotium Melchisedech repræsentabat sacrificium & sacerdotium Christi.

Quæres: Secundùm quam naturam sit Christus Sacerdos, & eadem est quæstio de mediatore. Pater Canisius libro primo de Corruptelâ Verbi Dei, & Bellarminus libro primo de Christo mediatore referunt & retutant hæreticos, qui Christum secundùm divinitatem mediatoris munus integrè obeuntem ponunt.

VII. Secundùm quam naturam Christus fuit Sacerdos & Mediator.

Dicendum hunc hominem, & consequenter Verbum & Deum per communicationem idiomatum dici posse mediatorem Dei & hominum, nec in hoc major est difficultas, quàm in titulo redemptoris. Si tamen tribuamus singula singulis, suppositum divinum est principium quod contribuitur actio mediandi, principium verò quo, seu à quo actio illa procedit, est humanitas. Nec divinitati ergo nec humanitati in abstracto potest Mediatoris munus adscribi: ratio est clara, quia nec divinitas sine humanitate exercere potest actus mediandi, seu satisfactorios & meritorios, nec humanitas sine divinitate, cum sine hæc condignè meritoria remissionis offensa hominum & reconciliationis peccatorum cum Deo nulla opera esse possint.

VIII. Verbum per communicationem idiomatum dici potest Mediator Dei & hominũ.

SECTIO QUARTA.

De Regno Christi.

QUOAD regnum Christi, quorundam opinio fuit, Christum tanquam filium Beatæ Virginis, vel saltem ut filium legalem Joseph, fuisse hæreditario jure Regem Judæorum, quod nonnullis

I. Dicitur aliqui Judæorum regnum hæreditario nonnullis